ÉRSEKVADKERT

VADKERTI HARANGOK

AZ ÉRSEKVADKERTI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA
XXXI. ÉVFOLYAM 5. SZÁM 2022. MÁJUS (PÜNKÖSD HAVA)

Fölment a mennybe

Az Apostolok Cselekedetei (1,1-11) a feltámadt Jézus mennybemeneteléről tudósítanak. Ez az elbeszélés határozza meg tudatunkat Jézusnak a földi világból való végleges távozásáról. Valamennyi evangélium elbeszéli Jézus utolsó, húsvét utáni megjelenését, és ezzel összefüggésben Jézus mennybemenetelét. Mindegyik megegyezik abban, hogy a feltámadás után Jézus már egész emberi valóságában Istenhez tartozik. Lukács Jézus mennybemenetelét minden időbeni meghatározás nélkül írja le evangéliumában, de az Apostolok Cselekedeteiben, az Egyház kezdeteinek bemutatásában már dátumokkal ellátva ismerteti a feltámadás és a mennybemenetel, valamint a pünkösd, a Szentlélek eljövetele között eltelt időköz hosszát. Ennek okát, a jelzett szentírási szakasz tanítását három gondolatkörben határozhatjuk meg.

Elsőként a mennybemenetel időpontjára fordítjuk a figyelmünket. Jézus „Szenvedése után sokféleképp bizonyította, hogy él: Negyven napon át ismételten megjelenik nekik, és beszélt az Isten országáról” (ApCsel 1,3). Lukács ezzel a pontosítással egyértelműen körvonalazza, hogy Jézus húsvét utáni megjelenései, amellyel a feltámadást tanúsítja tanítványai előtt, negyven nap keretében történtek, s ezek a mennybemenetellel lezárultak. Ezután már csak a Jézustól megbízott szemtanúk, azaz az apostolok tanúságtétele révén lehet Jézus üdvözítő művéről és az azt megerősítő feltámadásról beszélni.

Ezután, másodszor, az apostoli tanúságtevő igehirdetést emeli ki Lukács: „Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt be benneteket, és tanúim lesztek Jeruzsálemben s egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a Föld végső határáig. Miután ezeket mondta, szemük láttára fölemelkedett, és felhő takarta el szemük elől” (ApCsel 1,8-9). Jézus megbízatása alapján a tanúságtevő apostolok folytatták művét, akik továbbadják mindazt, amit tanított és tett, vagyis ami az ember üdvösségéhez szükséges. Ezt így foglalja össze Lukács: „Első könyvemben (az evangéliumban) kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen azután, hogy útba igazítást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, fölvétetett a mennybe” (ApCsel1,1-2). Az apostoli tanúságtevés az Egyházban folytatódik, hiszen a föld határáig folyó igehirdetés már túlmegy az apostoli kor idején, és a történelem végéig tart. Jézushoz, üdvösség szerzőjéhez vezető út csak az apostoli tanúságot hordozó Egyházon keresztül lehetséges.

Végül, harmadszorra, a jövőre, idők végére fordítjuk a tekintetünk: „Amint merően nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termett mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: Galileai férfiak! Mit álltok égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.”(ApCsel 1,10-11). Az a feltámadt Jézus, akit az apostolok láttak, és akit most az apostoli tanúságtétel alapján hittel fogadunk el, az idők végén a maga feltámadt valóságában ismét eljön, hogy összegyűjtse övéit az Isten országában. A mennybemenetel ezáltal számunkra a remény forrása lesz.

(Rózsa Huba írása alapján)

Ima a Szentlélekhez

Szentlélek, tedd, hogy szívem nyitott legyen Isten szavára, hogy szívem nyitott legyen a jóra, és szívem nyitott legyen Isten szépségére a mindennapokban. Ámen.

(Ferenc pápa)

Táplálkozás a gyökerek által

Április 24. - az irgalmasság vasárnapja, ami hagyományaink szerin a Búzaszentelés ünnepe, de plébános atyánk, Gyuri atya személyes ünnepe is erre a napra esik. Az ünnepi szentmise keretében került megáldásra a Szent Adalbert dombormű vünk, és köszönték meg a 70. életévüket betöltött képviselők (Beke László, Fábián András, Molnár János) eddigi tevékenységét. A felsoroltak közül első helyre kerül a kisbúcsúnkká előlépett nap, hisz Marton Zsolt püspök atyánk áldásával új ünnep születhetett Érsekvadkerten ezen a napon. Mint a falu neve is tükrözi, Vadkertként is az esztergomi egyházmegye tagjaként éltük életünket évszázadokon át, ám ebben nem okozott törést az egyházmegyei területrendezés, hisz emberek jönnek, mennek, a világ is változik, ám mi maradni akarunk kereszténynek és magyarnak itt Érsekvadkerten, melyről az alábbi sorok is tanúskodnak az utókor számára.

Egy új ünnepünk, az első alkalommal megült Szent Adalbert kisbúcsúnk záró pillanataiban öröm költözik közénk, mert a múltbéli hovatartozásunk megismerése, a most megáldott, rövidesen a Hősök terére néző dombormű megerősítést ad a szentély oldalfali freskójának **„Örök időkre megfogadjuk”** üzenetéhez. Az új ünnep csak a hagyomány egyházi jóváhagyását jelenti számunkra, hisz a templomunk oltárában Szent Adalbert ereklye került annak idején elhelyezésre, de a szent képét foglalja magába a település címere és zászlaja is.

Ma Szent György napja van, akinek nevét plébánosunk, Gyuri atya is viseli, és a tegnapi születésnapja után, mindannyiunk nevében köszöntöm, egy korunkbéli marosvásárhelyi költő szabadon idézett soraival:

Uram, köszönöm az életet, amit adtál,
S melyet immár 71 éve kezedben tartottál
A hitet, amit örököltem édesapámtól, segítettél megőrizni, és óvtál a szezonideológiáktól.
Ifjúként hányszor próbáltak eltéríteni, mennyit tűnődök ezen.
Már-már el is indultam, de Te jöttél és fogtad a kezem.
Mennyit vívódtam sokszor, mikor válaszúthoz értem.
De Te mindig ott voltál, vezettél, bár meg nem érdemeltem.

Legyenek e sorok útmutatók az ünnepelt további életére!

2022. április 24.
emjé,
fotó: Kristók János

Ötletek szentségimádáshoz

Ahhoz, Jézus Jelenlétét megtapasztaljam a szentségimádásban, először is el kell csendesednem. Ez a csend nem kínos és nyomasztó, melyet a világ ad (pl. ha aggodalom van bennem életem sorsát illetően, vagy szeretteim elvesztése iránti fájdalom van a szívemben). Ez a csend termékeny és életadó, ez a csend regenerál és megsokszorozza erőimet. Ez a csend elvezet Krisztushoz, aki életét adta értem, és aki most jelen van számomra.

Azonban az ima első fázisában komoly harcot kell vívnom önmagam elcsendesítésével, kiüresítésével. Ez úgy történik a gyakorlatban, hogy újra és újra visszatérek az Úrhoz, amikor sok gondolat foglalkoztat, olykor gyötör és kínoz is. Az ima elején kérem a kegyelmet is, amit szeretnék elérni (például hogy Jézus szenvedését, feltámadását, a Szentlélek jelenlétét jobban megélhessem). Az erőért kell fohászkodnom az Úrhoz újra meg újra, vissza kell térnem Hozzá, amilyen sűrűn csak tudok (vö.: Babits Mihály: Az elbocsátott vad, Ádáz kutyám). De a küzdelmet nekem kell vívnom szétszórtságommal, evilági gondolataim fölé emelkedésemben (vö.: színeváltozás története, Lk 9,28-36.). Ez lehet, hogy 30 percig is eltart, és az imára csak 10 perc „marad” (amikor az Úr Jelenlétét örömmel, belső békével, elcsendesedéssel tapasztalom és élem meg: itt igazi imabeszélgetés történik Jézus és én köztem). Mivel 45 perc imaidőt terveztem, 5 percem marad a visszatekintésre (itt a szentségimádásom, meditációm egészére tekintek: hogyan sikerült, milyen érzések voltak bennem, mit fontoltam meg, határoztam el. Végül hálát adok Úrnak, és Miatyánk/Üdvözlégy Mária stb. megszentelt imádsággal lassan, elmélkedve fejezem be.

József atya

Amikor nem tudja a bal kezed, mit csinál a jobb

Egy fáradt, keserű arcú vándor rótta az országutat. Szerencsét próbálni indult, munkát szeretett volna vállalni, hogy szabaduljon a nyomasztó szegénységből. Egyik este behúzódott egy tisztásra, s lefeküdt aludni. Álmában egy angyal jelent meg előtte, s ezt mondta neki: „Holnap találkozni fogsz az úton egy remetével. Kérd el tőle a gyémántot, ami a zsebében van!” A vándor felébredve hitte is, nem is az álombeli látomást. Azonban amikor néhány óra múlva valóban szembejött vele az úton egy remete, feltámadt benne a kíváncsiság. Megállította és így szólt hozzá: „Kérlek, add nekem azt a gyémántot, ami a zsebedben van!” A remete készségesen húzta elő a csillogó követ a csuhájából. „Jaa, hogy ez egy gyémánt? A folyóparton találtam reggel. Tessék, vigyed!” A vándor ujjongó szívvel, repeső örömmel indult tovább. Azonban később egyre jobban eluralkodott rajta a félelem. „Jaj, mi lesz, hogyha elveszik tőlem? Hova dugjam? Hogy védjem meg a gyémántomat az útonállóktól? Biztos elrabolják! Talán agyon is vernek miatta.” Amikor besötétedett, nem mert elaludni. Egyik zsebéből a másikba dugdosta a gyémántot. El is ásta, de aztán újra előásta, mert attól félt, reggelre kelve nem fogja megtalálni. Egész éjjel egy szemhunyásnyit sem aludt. Másnap aztán megfordult, és öles léptekkel, gyors menetben a remete után eredt. Estefelé utol is érte. Odaállt eléje, és azt mondta: „Vedd vissza a gyémántodat! Inkább azt a könnyed, szabad lelkületet add nekem, amivel egy szóra képes voltál nekem ajándékozni ezt a kincset érő követ!”

Jézus az evangéliumban a keresztény szeretet mélységét mutatja meg számunkra. Azt a mélységet, ami bizony nem könnyen érhető el a felszínességre hajlamos, rohanó ember számára. Ha Jézus nyomába akarunk lépni, akkor nem elég önmagunkat szeretnünk, még csak a hozzánk közel álló, vagy számunkra szimpatikus embereket sem. Persze szükséges mindkettő: a helyes önszeretet és a hozzátartozóink, barátaink iránti áldozatkészség egyaránt. Azonban a Mester arra hív meg minket, hogy ezen felül azokat is szeressük, akik számunkra idegenek, közömbösek, sőt akár éppen ellenszenvesek, akik ki is érdemelték netán ezt az ellenszenvet!

Vajon amikor mi adunk valakinek valamit, milyen indokkal tesszük? Miért? Sokan csak üzletet kötnek, amikor látszólag önzetlenül adnak valakinek valamit. Legtöbbször épp azok, akik a leghangosabb kampányt szervezik, a legnagyobb hírverést csapják saját adakozásuk körül, valójában csak jó befektetést hajtanak végre: azért adnak, hogy idővel még többet kapjanak vissza, még nagyobb előnyökre, haszonra tegyenek szert.

Vannak persze, akik tényleg szeretetből adnak, de csak azoknak, akik velük szoros kapcsolatban állnak, akikkel szemben elfogultak: saját családtagjaik, gyermekeik, unokáik, esetleg legjobb barátaik. Természetesen ez egyáltalán nem elítélendő, hiszen felelősséggel tartozunk a családunkért, barátainkért. Azonban ebből az adakozó szeretetből sokszor hiányzik az okosság, a kellő tisztánlátás. Pénzzel vagy egyéb anyagi javakkal tömni azokat, akik igazából nem szorulnak rá, dolgozni, gürizni azok helyett, akik lustán és felelőtlenül állnak hozzá az élet dolgaihoz nem okos dolog, nem helyes szeretetmegnyilvánulás. El lehet jutni sajnos oda, ahol sok család tart: a gyerekek, unokák nem ajándékként, hálás szívvel fogadják már ezeket az adományokat, hanem nekik kijáró jussként követelik. Nem köszönik meg, hanem a legnagyobb természetességgel elvárják, s legföljebb azt teszik szóvá – többnyire igen csúnyán – ha valami miatt mégsem kapják meg. A legnagyobb hibát azonban azzal követik el az ilyen adományozók, hogy nem látnak túl saját kis környezetükön. Nem veszik észre az „idegenek” valós szükségleteit, érzéketlenné válnak mások iránt.

Vannak azért olyanok is, akik sokat adnak másoknak, tesznek másokért, függetlenül attól, hogy családtag vagy sem, barát vagy sem. Nem is a saját haszon vagy a hírnév, a dicséret vagy a népszerűség vágya hajtja őket. Ugyanakkor mégis táplálnak elvárásokat azokkal szemben, akikért cselekszenek, akiknek adományoznak. Mindenáron értelmét akarják látni a tetteiknek, az adakozásuknak, méghozzá saját maguk által meghatározott értelmét. Azt gondolom, alapvetően ezzel sem lenne baj. Fontos, hogy jogos és számukra is hasznos elvárásokat megfogalmazzunk embertársainkkal szemben. Az is teljesen természetes, hogy az ember értelmét akarja látni a munkájának, az áldozatainak. Mi van azonban akkor, ha egyes esetekben mégsem igazolódnak az elvárásaink? Ha nem látszik értelme az áldozatkészségünknek? Ilyenkor belefér a keresztényi szeretetbe azt mondani, hogy „ennek aztán soha többé nem adok semmit, ezekért aztán soha többé nem teszek keresztbe egy szalmaszálat sem!”? Nem gondolnám.

Nem szabad a visszajelzéstől, az eredménytől, az érdemtől vagy a hálától teljesen függővé tenni a jótékonyság, a keresztényi szeretet cselekedeteit. Isten talán éppen azokat a cselekedeteinket, áldozatainkat áldja meg leginkább, amelyeknek nincs semmi önös indoka a részünkről. Amikor valóban egyszerűen a tiszta szeretet vezet bennünket, látva mások egyértelmű szükségét, kiszolgáltatottságát. Talán azok a tetteink, adományaink lesznek a leggyümölcsözőbbek, amelyekkel kapcsolatban a legkevesebb bennünk az elvárás önmagunk felé, a viszonzás vágya vagy az elismerés igénye. Amikor valóban azzal a lelkülettel adunk, amelyet Jézus így fogalmaz meg a Hegyi Beszédben: „Ne tudja a bal kezed, mit cselekszik a jobb!”

(Laudetur közösségtől)

Kenyér-ima

Salamon köntöse nem volt oly szép soha,
mint bármely virágon a bársonyos ruha,
igaz, szőni-fonni nekik sosem lehet.
Uram, magad vagy az éltető szeretet.
Zöldselymű vetések, ringó búzatáblák,
melyek a fényt, s esőt olyannyira vágyják,
ha beérnek, végül majd táplálnak minket.
Töltsd be, Uram, a mi testi szükségünket!
Kalász, liszt, és élet... Szívünk örömére
add áldásod, Atyánk, hadd legyen kenyérke,
sok gyermek kezébe simuló, lágy étek!
Uram, szent szavadra lesz cipó temérdek!
Add, hogy ne láthasson éhínséget néped;
űzd messze a fagyot, jeget, betegséget!
Sokan sóhajtozunk kenyérkéért Hozzád,
teríts földi asztalt számunkra, nagy Jóság!
Mert, hisz magad vagy az éltető szeretet:
nem hagysz minket árván, mindig adsz eleget;
liliom-mosollyal nézünk ezért égre:
csodálatos Isten vagy, nagy hála érte!

(Babik Erzsébet)

Isten áldását kérték a búzatermésre Jó Pásztor vasárnapján

A Nógrád megyei Érsekvadkerten, az idén május 8-án tartották meg a harmincadik országos búzaszentelő ünnepséget. Külön öröm a vadkertiek számára, hogy e szép szertartás is részévé vált a jövőre 800. születésnapját ünneplő település életének. A település határában Máthé György kanonok-plébános atya a szentmisét követően áldotta meg a sarjadó búzát. Az település Szent András templomában gyűltek össze a hívek és az érdeklődők Jó Pásztor vasárnapján (húsvét 4. vasárnapja), hogy közösségben és együtt ünnepeljenek, és ugyanakkor imádkozzanak a papi hivatásokért. Az ünnepséget a Magyar Katolikus Rádió és az MTVA közösen közvetítette.

Máthé György plébános atya szentbeszédében kiemelte, hogy „Nemcsak a 30. Országos Búzaszentelőt tartjuk, hanem a Jó Pásztor vasárnapjaként a papi hivatásokért is imádkozunk. Kérjük az aratás Urát, hogy ajándékozza meg Egyházunkat új és nagyszerű papi hivatásokkal. Az a másik Kenyér, amit Eucharisztiának, vagy Oltáriszentségnek is nevezünk, szükséges, hogy magunkhoz vegyük, hogy Krisztus élete bennünk legyen és e nyomán mi emberek a krisztusi lelkületre jussunk el, hogy az élet végső aratására, amikor számot kell adni a mi saját életünkről, akkor a Krisztusban való, az örök életre megérlelődött életünkkel tudjunk megjelenni az Élet Ura előtt.”

„A mindennapi kenyeret kérjük az Úrtól és a mindennapi Eucharisztiát, hogy életünk legyen itt a földön, és életünk odaát, hogy Jézus Urunkkal készüljünk az örök hazába. Kérjük a magyar mezőgazdaságban dolgozók munkájára az Úristen bőséges áldását, és egyben kérjük a papi hivatásban lévőkre is a Jó Pásztor kegyelmét. Nagyon kérjük, hogy az emberi jövőnkben is legyenek a földet szerető és gondosan megmunkáló gazdaemberek, és adjon az Úristen sok és jó papot a fiatalok közül, hogy legyenek olyanok is, akik a földi kenyér mellett az Égi Kenyér szolgálatában munkálkodnak” - fohászkodott György atya.

A rövidített búzaszenteléssel záruló szentmisét követően ünnepi körmenet együtt imádkozva és énekelve indult a település széli búzatáblához. A menetben egyházi zászlók (köztük a Kalász és a Kolping egyesületeké is), és nemzeti zászlók vonultak a meghívott közéleti személyiségek és a gyönyörű vadkerti és varsányi népviseletbe öltözött testvérek, fiatalok és idősek, férfiak és hölgyek, ami reményt keltő érzést váltott ki sokakból, hisz a szikra nem aludt ki , kellő akarattal lángolni is tud.

A mezőn felállított színpadon Máthé György atya a szertartásoknak megfelelően a négy égtáj felé külön-külön imát mondott azért, hogy ezen a nyáron bőséges termés köszöntsön be a nógrádi földekre.

Az egyházi rész után rövid kulturális program következett, majd a Himnusz közös eléneklésével zárult az imádságos együtt ünneplés

Bölönyi Gabriella írása alapján

Fotó: Kristók J.

Megmutatom a Szentháromságot

Egy idős atya egyszer meglátogatta régi ismerősét, akivel éveken keresztül együtt tanított teológiát az egyetemen, de már jó ideje nem találkoztak. Nem kérdezték egymást a közben eltelt évekről, hanem rögtön teológiai kérdésekről kezdtek beszélgetni, miként a régi időkben is. Néhány kisebb jelentőségű kérdés után a Szentháromság témája került elő. A vendéglátó atya ezzel kezdte mondandóját: „Közel harminc évig tanítottam a szentháromságtant, de most belátom, hogy rosszul tanítottam, sokkal egyszerűbben kellett volna. Most megmutatom neked a Szentháromságot!” Ez a felvezetés igazán kíváncsivá tette a vendégségbe érkezőt, aki évek múltán is jól emlékezett arra, hogy mennyit beszélgettek, sőt vitatkoztak annak idején a katolikus hit ezen valóban legtitokzatosabb, legnehezebben megközelíthető igazságáról. A másik atya közben a bal kezét kissé előrenyújtva kinyitotta a tenyerét: „Ez az Atya, a mennyei Atya, az első isteni személy. Ő az, aki mindig ad, adományai megmutatkoznak a teremtésben és a gondviselésben.” Aztán előrenyújtott jobb kezét maga felé húzta és ezt mondta: „Ez pedig a Fiú, a második isteni személy, aki elfogadó. Elfogadja azt, amit az Atya kér tőle és elfogadja mindazt, amit az emberek neki felajánlanak szeretettel.” Vendége ekkor közbevetette: „Most aztán kíváncsian várom, hogyan mutatod meg a Szentlelket.” Erre a magyarázó atya egyszerűen összekulcsolta a két kezét: „Ez pedig a Szentlélek, aki összekapcsolja, egyesíti az Atyát és a Fiút.”

A Szentháromság titkának megértéséhez ugyan ez a szemléltetés sem tökéletes, de talán segít abban, hogy megértsük az isteni személyek egységét, egymással való kapcsolatát, és közös szeretetük kiáradását az ember felé. Isten szeretete ugyanis nem csupán a három isteni személy között árad, hanem kiárad az emberek felé is. Az Atya szeretete megnyilvánul abban, hogy megteremtette a világot és benne az embert, valamint gondoskodik arról, hogy az ember megfelelő módon élhessen. A Fiú szeretete a megváltásban, Jézus szenvedésében és kereszthalálában mutatkozik meg leginkább az emberek felé. Áldozata Isten végleges elköteleződését jelenti az ember mellett. A harmadik isteni személy, a Szentlélek pedig megszentelő munkája által lép be az életünkbe, s egyrészt szüntelenül kiárasztja felénk az isteni szeretetet, másrészt meghív bennünket az isteni szeretetközösségbe. Ebben az értelemben a szentháromságos Isten állandóan úton van az ember felé, az ember pedig úton van Isten felé. Keressük Istent, vágyódunk szeretetére, és addig nem nyugszunk meg, amíg el nem jutunk az ő örök szeretetébe.

Szentháromság vasárnapjának evangéliumában arról olvasunk, hogy Jézus megígéri tanítványainak, követőinek a Szentlelket, aki folytatni fogja a világban az általa megkezdett művet. A Fiúnak, Jézusnak az volt az Atyától kapott küldetése, hogy meghirdesse Isten országát és az embereket az Atyához vezesse. A földről való távozása, mennybemenetele után a Szentlélek által lesz jelen Isten a világban, ő vezet bennünket örök hazánk és az örökkévalóság felé. Törekedjünk arra, hogy eljussunk a Szentháromság boldogságába!

© Horváth István Sándor

Mitől lesz a szeretet isteni szeretetté?

Egy kis hegyi falunak leégett a temploma. Az ott lakók igen szegények voltak, így hosszú ideig reményük sem volt újra felépíteni a templomot. Egyszer azonban meghalt a falu egyetlen gazdag özvegyasszonya, aki vagyonát az új templom építésére hagyta. Az emberek még gyűjtögettek hozzá a maguk keveséből, s már éppen neki akartak látni a munkálatoknak, amikor hírt kaptak, hogy a völgyben egy másik falut teljesen romba döntött az árvíz. Kissé sajgó szívvel ugyan, de úgy döntöttek, a pénzt a másik falu házainak újjáépítésére adják oda inkább, hiszen ott a szerencsétlen lakóknak fedél sem volt a fejük felett. Újra évekig tartott, mire annyi pénzt összeszedegettek, hogy nekifogjanak a templomépítésnek. Ekkor azonban egy másik falut, amely a hegyoldalban épült, elsodort a sárlavina. Az összegyűjtött összeget újra odaajándékozták a rászoruló falunak, s a templomtér most is üresen maradt. A templomtalan, de jószívű falu híre egyre inkább elterjedt az országban. Sokan jöttek messze földekről is, mert találkozni akartak az itt élő emberekkel. Azok örömmel fogadták vendégeiket, s mindig megmutatták nekik a teret is, ahol egykor a templomuk állt. Egyszer egy öreg néni fájdalmasan felsóhajtott: „Azért milyen jó lenne, ha nekünk is lenne templomunk!” Egyik vendég azonban így felelt rá: „Tudja, a maguk önzetlen szeretete messzebbre hirdeti az Istent, mint a legmagasabb templomtorony.”

Követendő életpélda

A Puerto Rico-i származású írónő, Esmeralda Santiago gyermekkori élményeit idézi fel egyik könyvében. Tizenegyen voltak testvérek, ő volt a legidősebb, egy kis faluban éltek. Sem a szülők, sem gyermekeik nem voltak keresztények, nem imádkoztak, soha nem jártak templomba. A nagy szegénység miatt egy idő után szükséges volt, hogy az édesanyjuk a közeli városba járjon minden nap dolgozni. A faluban a többi asszony nem nézte ezt jó szemmel. Azt gondolták, hogy jobb volna, ha állandóan a gyerekeivel lenne. Összesúgtak a háta mögött, nem köszöntek neki, szóval kiközösítették őt. Csak két asszony viselkedett másként. Az egyik az édesanya barátnője volt, ő továbbra is kiállt mellette mindenben. A másik pedig egy keresztény asszony, akinek a vallásos meggyőződése, erkölcsi elvei nem engedték meg, hogy a kiközösítők oldalára álljon, ugyanakkor velük igyekezett továbbra is barátságos lenni. Az írónő könyvében egyáltalán nem népszerűsíti a keresztény vallást és nem áll szándékában a hiteles keresztény életpélda felmutatása, mégis felnőttként szívesen gondol vissza erre a hite szerint élő anyára. Ő íróként egyetlen pici utalást sem tesz arra, hogy ennek az asszonynak valóban helyes és példamutató volt a magatartása ebben a helyzetben, én viszont éppen emiatt hozom fel a mai napon ezt a történetet. Mert megértette Jézus üzenetét és nem akart ítélkezni senki felett. Megértette azt, hogy senkivel sem viselkedhet ellenségesen, hanem mindenki felé szeretettel kell fordulnia.

A Szentírásban Jézus a szeretet teljességére szólít fel bennünket. Ne csupán azok felé legyünk szeretettel, akik jók hozzánk, hanem azok iránt is, akik bántanak bennünket. Ezt mondja a mi Urunk: „Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket. Azokra, akik átkoznak titeket, mondjatok áldást, és imádkozzatok rágalmazóitokért!” Jézus nem titkolja el, hogy tanítványait, s mindazokat, akik a későbbi időkben őt fogják követni, támadások érik majd. E támadások arra irányulnak, hogy megtörjék a Jézussal való egységünket, s megakadályozzák, hogy a mi Urunk az üdvösség felé vezessen, segítsen minket. De hogyan viszonyuljunk mi, keresztények a támadókhoz, akik nem elégszenek meg a megfélemlítéssel, hanem olykor a hívőknek még az életét is veszélyeztetik? Jézus egyetlen lehetséges magatartásnak azt tartja, hogy szeressük ellenségeinket, s minden bennünket érő rosszat jóval viszonozzunk. Erre adott példát keresztthordozásával és önfeláldozásával. Ez a követendő példa számunkra is, amely a tökéletességre, a szeretet tökéletes megélésére vezet.

Jézus életpéldája hitelesítette szavait. Nemcsak hirdette ugyanis az ellenségszeretetet, hanem meg is élte. Amikor jogtalanul bántalmazták, megkorbácsolták, tövissel koronázták és keresztre feszítették. A kereszten függve is tudott azokért imádkozni, akik vele ezt tették. Az Úr példájára őrizzük meg magunkban a békességes lelkületet, legyünk megbocsátóak és irgalmasok, viseljük el türelemmel a rágalmakat és az üldözéseket, szeressünk mindenkit, még azokat is, akik ellenségnek tartanak minket!

© Horváth István Sándor

Édesapák imája

Mennyei Atyánk! Köszönöm neked az életem, köszönöm feleségem és köszönöm gyermekeimet, akikkel megajándékoztál. Szent József életét példának tekintve kérlek:

Adj nekem hitet és érzékeny lelket, hogy megértsem a nekem szánt üzenetedet.

Kérlek, mutasd meg, mi a szándékod velem, hogy megfeleljek házastársi és szülői hivatásomnak!

Segíts, hogy el tudjam fogadni, és meg tudjam valósítani, amit rólam elgondoltál akkor is, ha nem értem.

Segítsd meg feleségemet, hogy benne Mária hite és lelkülete éljen. Segíts úgy szeretnem, ahogy Szent József szerette jegyesét.

Segíts úgy élnem mások iránti türelemmel, figyelemmel, hogy gyermekeim számára életem példája vonzó legyen a követésre.

Segíts, hogy gyermekeimnek át tudjam adni a hitet: szavaimból és tetteimből megismerhessék az igazi szeretetet. Tudjam munkára, becsületességre, igazmondásra, szerénységre, rendre, fegyelemre, kötelességteljesítésre nevelni őket. Tudják derűs lélekkel elfogadni a szegénységet, a testi-lelki megterhelést. Tudjanak áldozatot hozni, önzetlenül adni és szolgálni, elviselni, ha nem az ő akaratuk teljesül.

Segítsd gyermekeinket, hogy növekedjenek testi-lelki egészségben, bölcsességben úgy, hogy neked is kedved teljék bennük. Ragaszkodjanak hozzád, tartsák meg törvényeidet, és szeressék egyházadat. Mindig, a nehézségek idején is érezzék gondviselő, atyai szeretetedet.

Tudják értékelni teremtésed csodáját. Az életet mindennél többre tartsák, az anyagi javakkal jól gazdálkodjanak.

Mutasd meg nekik leendő házastársukat, akit te választottál nekik. Támogasd őket, hogy hivatásukra, a házasságra vagy a papi, szerzetesi életre, mint szentségre készüljenek, és addig tiszta életet éljenek.

Vigyázz gyermekeink családjára, hogy köztük is keresztény szellem uralkodjon, és unokáinkat vallásosan neveljék.

Segíts elfogadni és szeretni gyermekeinket akkor is, ha testileg vagy lelkileg betegek, és nem az általam helyesnek tartott úton haladnak. Te légy a vigaszom. Soha ne szűnjek meg értük imádkozni.

Segíts, hogy családfői feladataimat, döntéseimet bölcsen és jól ellátthassam. Tudjak akkor szólni, és akkor hallgatni, amikor annak az ideje van.

Add, hogy mindig legyen munkám, feladatom, és azt mindig pontosan, lelkiismeretesen, bölcsen elvégezzem mások szolgálatára.

Mária, József, Szent István, Szent Imre, kérjétek velem együtt az Atyát. Áldd meg életünket, mai napunkat. Ámen.

Imádság

Uram, Jézus, te kereszthalálod pillanatában megbocsátottál mindenkinek. Abban a pillanatban, amikor az emberi kegyetlenség teljes súllyal nehezedett rád és az emberi gonoszság áradt feléd, képes voltál irgalmasságot és jóságot sugározni. Megbocsátásoddal példát adsz nekem és minden embernek, hogy minden rosszat, amit emberektől kapok, elfeledjek és szeretettel viszonozzak. Segíts nekem, hogy irgalmasságodból erőt merítsek a megbocsátáshoz! Hiszem, hogy érdemes elindulnom azon az úton, amely a szeretet új légkörét teremti meg a világban.

„Az élet a hitre épül”

(Harmincéves a Kolping Család)

Három évtized. Nekem az éveim kétharmada. Ez már távlat az időben, korszakok időszaka. Azonban az a fiatal családos közösség, amelyik 1992 tavaszán úgy döntött, hogy a közös együttlét kapjon szervezeti formát is, nem akart korszakalkotó lenni. De felismerte azt, hogy egy szervezett, világos elveket valló hívő közösséghez tartozás segít abban, hogy a tagjai helyt tudjanak állni keresztényként az életben, a munkában, a hivatásban, a házasságban és családban, az egyházban, illetve a világban. Ezen célok mentén alakult meg az Érsekvadkerti Kolping Család. Most, hogy ennek harmincadik évfordulóját ünnepeljük, egy különös időutazás részesei is vagyunk, ugyanis harminc napon keresztül egy-egy eseményről készült videó által visszatekintünk a mögöttünk hagyott útra. Feltárul, hogy kik voltunk, mivé váltunk, mit éltünk át, mit hordozunk és őrzünk. Együtt, közösségként. Táborok a Kenyeres-forrásnál, nyaralás Balatonfenyvesen, út Bécsbe a betlehemi lángért, ivói nyaralások, Csíksomlyó, Zetelaka, Róma, lelkigyakorlatok és hittanok, kirándulások és túrák, gitáros misék és szentségimádások, két Kolping-ház építése a faluban, egy az erdőben, munka és nyaralás Alsópáhokon a hotelban, vetélkedők, László-Péter napok, aktív közreműködés az egyházközségi és települési életben …. és még sorolhatnám sokáig.

A jövő pedig: Kolping atyánk buzdítása szerint „amíg Isten erőt ad, cselekedjünk bátran és határozottan, mert a jövő Istené és a bátraké.” Mert „ahova az Isten állította az embert, ott van a hivatása.”

Isten áldja a tisztes ipart!

Kolping Családunk jubileumi ünnepségét 2022. május 21-én tartotta meg.

Molnár Arnold

Ez történt

Temetések:

21. Boda Jánosné
    Zsiga Ilona (1953)
22. Koncz Lászlóné
    Berényi Mária (1953)
23. Valkó János (1945)
24. Pádár István (1948)
25. Szabó Károly (1960)

Nincs selejt!

- Anya, látnod kellene az új gyereket az osztályban - mondta Tomi, miközben a frissen sült csokis süteményért nyúlt.

- Miért, mi van vele? - kérdezte édesanyja.

- Olyan furcsa. Senki sem szereti - felelte a fiú.

- És miért nem? - ráncolta az anya a szemöldökét.

- Hát azért, mert annyira furcsa az öltözködése - idézte maga elé Tomi nevetve.

- Olyan ruhákat hord, amik húsz éve kimentek a divatból.

Talán nincs pénzük - vélekedett az édesanya. Tomi vállat vont és így válaszolt:

- Nem csak a ruhája furcsa. Az orra is olyan tökéletlen - És a haja olyan, mint…- Eközben a fiú beleharapott a következő süteménybe, és figyelte édesanyját, aki kezdte szétválogatni az elkészült édességeket. Egyenként szemügyre vette, majd tányérokra osztotta szét.

- Mit csinálsz? - kérdezte a gyerek. Édesanyja fogta a legjobban megrakott tányért, és a szemetesvödör felé indult.

- Vannak sütemények, amelyek nem olyan jól sikerültek. Ez a selejt. Csak kidobom - válaszolt.

- Ki ne dobd! - háborodott fel Tomi, mint aki alig hisz a fülének.

- De hát nem tökéletesek, kisfiam. Nézd, ezek nem szépen sültek meg, ezeknek meg nem teljesen kerek a formájuk - magyarázta édesanya.

- Attól még jók! - fejezte ki határozott ellenvetését Tomi.

- El kell fogadni, hogy mások mint a többi - mondta habozva, majd halkan hozzátette:

- Mint az új gyerek, igaz?

- Az édesanyja egyetértően bólintott:

- Mint az új gyerek. Mint minden gyerek, minden férfi és nő. Isten mindegyiket különbözőnek teremtette, és mindannyiukat szereti. Az akarja, hogy az Ő szeretetét sugározzuk felé jük mi is.

Azután a „selejtes" tányért fia felé nyújtotta.

- Nincs selejt - mondta Tomi, és vett egy sütit.

Gondolat/Tennivaló erre a hétre:

Vajon, mennyire vagyok megértő, elfogadó olyan emberekkel, akik másképp gondolkodnak valamiről, akik elsőre nem szimpatikusak? Érdemes magunkban tudatosítani, hogy senki sem tökéletes - én sem. Amikor valakire kritikát mondok, amikor valakit megszólok, magamat minősítem. Gondolj arra, hogy Isten a sok-sok tökéletlenséged ellenére is mennyire szeret. És te?

2021.10. 25. V.I Szeged

Egyházközségi hírek

Május hónap elmúltával a szentmisék a korábban megszokott rendben lesznek, az-az hétfőn, kedden és szerdán reggel 7 órakor, csütörtökön, pénteken és szombaton este 7 órakor, vasárnap reggel 8 órakor és délelőtt fél 10-kor.

Június 3-án a hónap elsőpénteken a szokott rendszerint látjuk el otthonukban az idős-beteg Testvéreket a szentségekkel.

Június 5-én lesz a Szentlélek eljövetelének Pünkösdnek az ünnepe.

Pünkösdhétfőn a Boldogságos Szűz Máriát az Egyház Anyját ünnepeljük. Ezen a napon a Hont-Tsitári Mária kegyhelyen Máthé György plébános atya mutatja be az ünnepi szentmisét 11 órakor, melyre szeretettel várják az Érsekvadkerti Híveket is. Templomunkban pünkösdhétfőn reggel 8 órakor lesz szentmise.

Június 12-én Szentháromság vasárnapja lesz.

Június 19-én Krisztus Szent Testének és Vérének ünnepét, Úrnapját ünnepeljük. A fél 10-es szentmisét követően tartjuk az Úrnapi körmenetet. Kérjük, hogy a sátrak feldíszítésében minél többen vegyenek részt.

Június 24-én, pénteken Jézus Szentséges Szívének az ünnepe. Az ünnepi szentmise este 7 órakor lesz.

Június minden pénteki napján az esti szentmisét követően elénekeljük a Jézus Szíve litániát.

Június 29-én, szerdán Szent Péter és Pál apostolok fő ünnepén templomunkban reggel 7 órakor és este 7 órakor mutatunk be szentmisét.

Szentmiseszándékok

Június

1. Szerda -
2. Csütörtök -
3. Péntek - Hálából
4. Szombat - Guba Sándor 1. évforduló, élő és elhunyt családtagok
5. Vasárnap - Híves András 20. évforduló, szülők, hozzátartozók
- Szrenka János, felesége Szabó Ilona, Szrenka és Lukács család élő és elhunyt tagjai
6. Hétfő - Vitéz István, felesége Kosztrihán Mária, Ferencsik József, felesége Pinke Mária, szüleik, a család élő és elhunyt tagjai
7. Kedd -
8. Szerda -
9. Csütörtök -
10. Péntek -
11. Szombat - Mrekvicska Ignác, felesége Szabó Margit, Csillag Gyula, Szabó Vince, felesége Kormosói Ilona és szülők
- Boda János, szülei, apósa, anyósa és a család élő és elhunyt tagjai
- Kristók János, apósa Mrekvicska József, felesége Csillag Mária, vejük József, Pálinkás István, felesége Csillag Erzsébet, szüleik, és a Vitéz család halottai
- Vitéz József 4. évforduló, felesége Fábián Erzsébet, fiuk József, szüleik és két vejük
12. Vasárnap - Pincze András, felesége Nagy Anna, szüleik, fiuk Ferenc, Busai Kázmér és szülei, Szabó István, felesége és hozzátartozók
13. Hétfő - Fodor Lászlóné Híves Margit lelki üdvéért
14. Kedd -
15. Szerda - Kosztrihán Józsefné, férje, két fia, a Kosztrihán és Erdős család élő és elhunyt tagjai
16. Csütörtök -
17. Péntek -
18. Szombat - Péter István, szülei, testvére, élő és elhunyt hozzátartozók, Boda és Kovács család halottaiért
19. Vasárnap - Deszpót János 25. évforduló, szülők, nagyszülők és hozzátartozók
20. Hétfő -
21. Kedd -
22. Szerda -
23. Csütörtök - Molnár János és hozzátartozók, Pásztor Ignác, dr. Mészáros Ede, felesége Margit lelki üdvéért
24. Péntek - Fábián Ferenc, felesége Kristók Mária, szüleik és hozzátartozók, Kristók Ignác, felesége Molnár Katalin, szüleik és testvéreik
25. Szombat - Varga Gergely, felesége, szüleik, gyermekeik és hozzátartozók
- Híves Mihály 5. évforduló és hozzátartozók
- Molnár Ignác 10. évforduló és hozzátartozók, Kaba és Kristók család halottai
- Fábián József, felesége Vitéz Mária, vejük Szabó Kálmán, a család élő és elhunyt hozzátartozói
26. Vasárnap -
27. Hétfő -
28. Kedd -
29. Szerda - Vitéz Sándor, felesége Nagy Mária, szüleik, gyermekeik és elhunyt hozzátartozók
- Boda István, felesége Csillag Anna 7. évforduló, élő és elhunyt hozzátartozók
30. Csütörtök - Pölhös Péter, szülei, Záhorszki és Csillag család élő és elhunyt hozzátartozók

Elsőáldozás

Ártatlan báránykák vonulnak ma szépen,
az Úr a templomban várja mindet éppen...
Hófehér ruhában járulnak Ő-elé...
Szívük pecsétje azt ragyogja: Jézusé...

Zengnek a harangok. Orgona hangja száll...
Lelkükbe költözik Krisztus, a nagy Király...
S ők fogadják szépen, ártatlanul szenten,
talán mindük angyal... csak épp embertestben.

Nagy, szent találkozás.... Boldogság és öröm...
Tiszta színű ostya...., jó-kegyelem özön....
Tartsd meg őket drága, örök, édes Atya,
s ragyogjon reájuk szíved napsugara!

Kisleányok, fiúk térdelnek, ím, eléd....
Micsoda szeretet! Ebből sosem elég!
Áraszd őket, kérlek, eztán mindig fénnyel,
bárhol járnak is majd, Te légy, ki vezérel!

Legyél bennük, Uram, s ők pedig Tebenned!
Ahogyan mondottad, amiképp hirdetted...
Hiszen megígérted, hogy sosem lát halált,
aki tested eszi, kibe szíved beszállt...

E kisbáránykáid magukhoz vesznek épp...
Te, az áldás Ura, maga a föld s az ég,
cseppnyi hajlékukba Te térsz be édesen...
hogy majd uralkodhass a csöppnyi szíveken....

Babik Erzsébet

Vadkerti Harangok
Az Érsekvadkerti Katolikus Egyházközség lapja
Szerkeszti az Érsekvadkerti Kolping Család Egyesület
Felelős kiadó: Máthé György plébános
Nyomtatás: Z-HORV Stúdió
Internet cím: https://www.ersekvadkert.vaciegyhazmegye.hu
email: emje52@gmail.com